

Chương 36

Trái tim nam nhân kim dưới đáy biển (1)

Không biết tại sao, mỗi lần nghĩ tới bóng lưng quen thuộc kia, lòng ngực Tô Hồng Tụ lại đau ê ẩm, trong đầu cũng hỗn độn, mặc kệ nàng cố gắng nhớ lại như thế nào, liệu mạng nhớ lại, cuối cùng đều nhớ không nổi.

Nhất định là ký ức không tốt, Tô Hồng Tụ nghĩ, bằng không tại sao mỗi lần nàng nghĩ tới bóng lưng kia, trong lòng khó chịu như vậy, giống như trong đáy lòng thấp thoáng có một giọng nói khuyên bảo nàng, không nên nghĩ nữa, tuyệt đối không cần nhớ lại.

Không nghĩ thì không nghĩ, Tô Hồng Tụ cũng không muốn tự tìm phiền não, giống như bây giờ mỗi ngày đều thật vui vẻ, vui vui vẻ vẻ, như vậy là tốt nhất.

Không biết có phải bởi vì lần trước cãi nhau cùng nàng một trận không, Tô Hồng Tụ phát hiện, Sở Dật Đình càng lạnh nhạt với nàng hơn lúc trước rồi.

Trước kia mặc dù hắt rất lạnh nhạt, nhưng không phải cần thiết, sẽ tuyệt đối không chủ động nói chuyện với nàng, nhưng sẽ không giống như bây giờ, ngay cả mắt cũng không nhìn xuống.

Tô Hồng Tụ thầm nghĩ tiểu tử này thật nhỏ mọn, nàng đã chủ động lấy lòng hắt rồi, suốt dọc đường hắt vẫn nghiêm mặt, không nói một lời, một lần cũng không quay đầu nhìn nàng.

Nếu không phải có thể nghe rõ ràng tiếng lòng của hắt, nàng thật sự cho rằng Sở Dật Đình không thích nàng.

Không phải hoàn toàn không để ý, nghe Tô Hồng Tụ nói chân nàng bị trật, phát giác Tô Hồng Tụ đi đường thật sự hơi khập khiễng, chậm chạp từ từ, Sở Dật Đình vẫn không tự chủ thả chậm bước chân.

Người đến người đi, ngựa xe như nước, thỉnh thoảng trên mặt đường sẽ nổi lên cơn gió nhẹ, thoáng nhắc nón dùng để che mặt của Sở Dật Đình lên. Mỗi một lần, hắt sẽ nhanh chóng thò tay đè chặt nón, nhưng mỗi một lần, mặc dù chỉ thoáng lộ ra cái cằm hoàn mỹ kiên nghị, giống như đao khắc, người trên đường vẫn xôn xao âm ỉ, đều xoay đầu nhìn theo hắt chằm chằm.

Tô Hồng Tụ cũng hơi nhập thần, cuộc sống thật kỳ diệu, lẽ ra con người không nên có dáng dấp tuấn mỹ như thế, đẹp nhất trong tam giới, cho dù là nam hay là nữ, cũng nên xuất thân từ Hồ tộc.

Nhưng mà, Tô Hồng Tụ lớn lên từ nhỏ ở Hồ tộc, chưa từng gặp nam tử nào có dáng dấp anh tuấn mê hoặc như Sở Dật Đình, cũng khó trách hắt đi đến đâu cũng đều phải đội nón.

Tô Hồng Tụ cũng đẹp, nhưng căn cứ vào quan hệ với mỹ thuật, vẻ đẹp của nàng chỉ có khả năng hấp dẫn nam nhân.

Nhưng cái đẹp của Sở Dật Đình, nam nữ đều xoi, già trẻ đều chơi, thật sự phải nói nguy hiểm, Sở Dật Đình mang theo gương mặt tuấn mỹ vô song này hành tẩu bên ngoài quan năm, nói không chính xác, còn nguy hiểm hơn nàng.

Tô Hồng Tụ vốn không kiên trì, đi theo sau lưng Sở Dật Đình một lúc, lập tức mệt mỏi, người này không tỏ vẻ kỳ lạ gì, uống phi bễ ngoài anh tuấn tuyệt mỹ, thật ra lại là một cục gỗ, không hề có chút tình thú nào, nàng đã theo hắn lâu như vậy, hắn vẫn chỉ biết đến bản thân đi về phía trước, một câu cũng không có.

Cặp mắt quyen rũ của Tô Hồng Tụ nhìn loạn khắp nơi, lúc thì nhìn chăm chăm vào người bán hàng rong vớt cá vàng, nuốt nước miếng với cá vàng trong hồ cá người ta, nghĩ thầm, cá đẹp mắt như vậy, trước kia sao ta chưa bao giờ thấy? Không biết ăn có hương vị như thế nào.

Lúc lại trông mong nhìn lão nhân làm kẹo mạch nha bên đường, lén lút lấy tiền đồng từ trong túi quần ra, theo phía sau dfinddn lieqiudon đám người chờ mua kẹo mạch nha vừa làm xong.

Sở Dật Đình đen sì mặt, hắn vốn không muốn để ý đến Tô Hồng Tụ, định đi thẳng.

Nhưng hắn đi tới đi lui, lại phát hiện, chỉ cần hắn không nghe thấy tiếng loẹt xoẹt, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng đằng sau, chỉ cần chớp mũi hắn không ngửi thấy mùi hương thanh nhã, trong lòng hắn lại lo lắng, đầy trong đầu đều là nàng có thể đã xảy ra chuyện gì không, có thể giống như lần trước trong tiệm vịt quay, gặp phải người lòng dạ khó lường, bị người dụ đi?

Nghĩ như vậy, Sở Dật Đình vốn không không chế được bản thân, Tô Hồng Tụ đi nhanh, thì hắn cũng đi nhanh, Tô Hồng Tụ đi chậm, đứng ở trước mặt người bán hàng rong mua đồ, hắn cũng không tự chủ, tùy theo thả chậm bước chân, đứng trong đám người như nước chảy chờ nàng.

Nữ nhân này, đúng là không tim không phổi, bạc tình bạc nghĩa đến trình độ làm cho lòng người ta kinh ngạc.

Cho tới trưa Sở Dật Đình đều bận rộn chuyện hôn sự của nghĩa muội Lương Hồng Xu, vốn đang lo lắng chuyện này truyền vào tai Tô Hồng Tụ, nàng sẽ đau lòng.

Nhưng mà, hiện giờ, nhìn dáng vẻ này của nàng, nào có chút đau lòng khổ sở nào?

Bản thân Sở Dật Đình không biết cảm giác trong lòng mình như thế nào, hình như bởi vì tính tình lạnh lùng bạc bẽo của Tô Hồng Tụ giống Thục phi, hơi

đau đớn, nhưng càng nhiều hơn, lại là vì Tô Hồng Tụ không thèm để ý, không hề đau lòng mà cảm thấy mừng rỡ.

Nhìn dáng vẻ này của nàng, xem ra lời đồn đại là giả, hay nói rằng người khác nói ngoa, thật ra nàng vốn không thích Lâm Hạo Hiên như vậy.

Sở Dật Đình nghĩ như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng không chú ý tới, cảm luôn căng cứng hơi thả lỏng, ánh mắt lạnh như băng thấu xương cũng thoáng mang theo vẻ âm áp.

Tô Hồng Tụ đi dạo chơi suốt dọc đường, chỉ chốc lát sau đã ôm một đồng đồ lớn.

Nàng nhìn cánh tay rắn chắc có lực của Sở Dật Đình, nhớ tới lúc trước bản thân để cho hắn khuôn đồ giúp nàng, hắn không nói lời nào đã ném toàn bộ đồ trên đất.

Lúc này Tô Hồng Tụ dùng chút đầu óc, không ném thẳng đồ vào trong ngực Sở Dật Đình, mà móc hai miếng kẹo mạch nha mới mua được ở quán nhỏ, về mặt cười lấy lòng kéo tay Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình cúi đầu nhìn nàng giống như hỏi dò, Tô Hồng Tụ cũng không nói năng gì, chỉ cười tùm tùm nhét hai miếng kẹo mạch nha vào trong lòng bàn tay Sở Dật Đình.

Mặc dù Sở Dật Đình không có thuật đọc tâm, nhưng nhìn vẻ cười không có ý tốt của Tô Hồng Tụ, lại nhìn một đồng đồ lớn nàng ôm trong ngực, làm gì có chuyện không nghĩ ra nàng cho hắn để làm cái gì?

Lập tức không nói không rằng, vung tay một cái ném kẹo mạch nha đi không thấy bóng dáng.

Lần này thật sự chọc giận Tô Hồng Tụ, lập tức sa sầm mặt, không đi dạo phố nữa, một mình ôm đồng đồ lớn tức giận đứng ở giữa đường.

Sở Dật Đình tiếp tục đi về phía trước, nhưng dần dần không nghe thấy tiếng bước chân loẹt xoẹt, hắn không khỏi nhíu mày, thấp giọng mắng chửi câu gì đó, lại xoay người đi về phía bên cạnh Tô Hồng Tụ.

“Ta không phải tạp dịch của Tô phủ các người! Người muốn người cầm đồ giúp người, sao không mang theo người dưới ra cửa!”

Sở Dật Đình vừa nói, ánh mắt lại lạnh như băng nhìn Tô Hồng Tụ chằm chằm, nhìn dáng vẻ của hắn, gương mặt chán ghét và không kiên nhẫn, một chút cũng không có ý tứ giúp Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ căm giận trong lòng, nhưng không dám biểu hiện trên mặt, lần trước nàng đối đầu với Sở Dật Đình không ai nhường ai, không nhượng bộ chút

nào, cuối cùng Sở Dật Đình không thèm quan tâm đến nàng đã đi, nhất định do nàng dùng phương pháp không đúng.

Nếu thi triển mị thuật thành công, nàng nói gì Sở Dật Đình phải nghe nấy, muốn gì được đó.

Vì vậy Tô Hồng Tụ thay đổi phương pháp, cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng cúi đầu, từ từ khiến hốc mắt đỏ bừng, đáng vẻ muốn khóc lại thôi, nản lòng thoái chí.

Đáng tiếc, cho dù nàng sử dụng chiêu nhỏ gì, dường như đều chạy không thoát được hỏa nhãn kim tinh của Sở Dật Đình.

“Bớt giả bộ cho ta, ngươi cho rằng ta không nhìn thấu trò mèo của ngươi!” Sở Dật Đình lại tức giận mắng, túm lấy cánh tay Tô Hồng Tụ, cũng không quan tâm tới thứ gì đó đang lộ bộ không ngừng rớt xuống đất, dữ tợn nói: “Trời tối đen như mực rồi, ngươi thân nữ tử trong nhà, mò mẫm đi dạo bên ngoài làm gì? Nhanh về nhà!”